

CAMINS OBERTS

Amb el pa a la mà i Déu al cor

Benvolguts diocesans,

Fa pocs dies, en unes confirmacions molt satisfactòries —com totes—, em van oferir una nova dita que no coneixia: «amb el pa a la mà i Déu al cor». L'he trobada molt escaient per a la festa del Corpus que avui celebrem.

L'Eucaristia és el centre de la vida cristiana i, per tant, de tota l'Església. Deia sant Agustí d'Hipona: «Així com l'Església fa l'Eucaristia, així l'Eucaristia fa l'Església». Aturem-nos-hi. Hauríem de donar un parell de tombs a la intuïció del bisbe africà —ho dic seriosament, poca broma—. És decisiu situar l'Eucaristia al seu lloc. El fet de captar-ne la importància ens remet al que el Concili Vaticà II va afirmar d'ella: ni més ni menys, va sostenir que era «font i cim» de la vida cristiana.

Dit d'una altra manera, tot neix i deriva de l'Eucaristia, però també tot tendeix i convergeix cap a ella. L'Eucaristia, acció de gràcies per excel·lència, és el centre centrípet i centrífug —espero que s'entengui— de la missió. Potser sona estrany, però és així: l'Eucaristia és «el cor de l'Església». Nosaltres, quan rebem l'Eucaristia, estem cridats a ser allò que mengem: signes del Crist mort i resuscitat.

Tot això s'ha de traslladar als nostres plantejaments pastorals. El nostre estil missioner ha de ser, doncs, eucarístic. És a dir, ha de ser festiu, comunitari, pacificador i esperançat. Certament. La litúrgia de l'Eucaristia, «el sagrament dels sagraments», ha de manifestar l'impuls de l'Esperit Sant en tota la seva amplitud. L'Església sap fer moltes

més coses que l'Eucaristia, però sense ella tot seria un mer acte humà.

Nosaltres ens hem de preparar per viure i rebre aquesta invitació: «ser Eucaristia», és a dir, «ser pa partit». Sabem que la desproporció entre el que rebem i la nostra petitesa és grandiosa; per això encara som més conscients que l'agraïment és el més propi d'un cristià. Rebre l'Eucaristia ho és tot. Ella desperta i consolida en nosaltres el goig d'estimar-nos i de ser testimonis del Regne. Això passa per conservar en el nostre cor la presència de Déu, però també per dur a terme una obra transformadora, ni que sigui tan sols amb la nostra presència. La felicitat d'un missioner és

sostenir i despertar la felicitat d'aquells amb qui conviu, i en aquest sentit «ser Eucaristia» ho facilita.

El cristianisme no pot ser únicament una transmissió conceptual d'idees i teories. Tampoc no pot ser una presentació improvisada de l'Evangelí. La missió es realitza cara a cara. Que n'és, d'important, una mirada, un gest, un silenci! Prioritzant la proximitat que dona la bona amistat, la valentia de viure les pròpies conviccions i la senzillesa com la melodia que ho relliga tot, vivim i esdevenim Eucaristia.

La festa d'aquest any queda emmarcada per la visita apostòlica que el papa Lleó XIV està duent a terme aquests dies. La seva figura no passa desapercebuda. Sorgeixen alguns interrogants en sectors de la societat més distants —benvinguts: els dubtes ajuden a créixer—. Permeteu-me recordar que les figures que lideren avui tants i tants projectes no poden ser pas expressions individuals ni individualistes. Els lideratges col·lectius, inclusivament, al mateix temps, respectuosos amb les persones i la seva llibertat, són propis d'aquells que viuen l'Eucaristia plenament.

El Papa també és missioner, no només perquè pugui anar d'un lloc a un altre, sinó perquè viu l'Eucaristia. La missió necessita viure empeltada en l'Eucaristia, la taula de la germanor, de la solidaritat i de la fraternitat.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Els bisbes parlen dels riscos i oportunitats de la IA

La Conferència Episcopal Tarraconense (CET) va celebrar, els dies 14 i 15 de maig, la seva reunió número 262 al Santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona.

Entre altres temes, es va parlar de la preparació de la visita del papa Lleó XIV a Catalunya. Els bisbes també van dialogar amb responsables de l'Ateneu Universitari Sant Pacià sobre les possibilitats i els riscos de la IA. Van subratllar que aquesta tecnologia pot oferir grans oportunitats, però

també comporta perills si no s'utilitza amb criteri ètic. En aquest sentit, van recordar que la «saviesa del cor» ha de guiar sempre l'ús de la tècnica, tal com assenyalava el document vaticà *Antiqua et nova*. A més, es van aprovar els nous estatuts del Seminari Major Interdiocesà, adaptats a la incorporació dels seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, i es van compartir línies de treball sobre la sinodalitat i els mitjans de comunicació de l'Església catalana.

CAMINOS ABIERTOS

Con el pan en la mano y Dios en el corazón

Queridos diocesanos,

Hace pocos días, en unas confirmaciones muy satisfactorias —como todas—, me ofrecieron un dicho nuevo que no conocía: «con el pan en la mano y Dios en el corazón». Lo he encontrado muy apropiado para la fiesta del Corpus que hoy celebramos.

La Eucaristía es el centro de la vida cristiana y, por tanto, de toda la Iglesia. Decía san Agustín de Hipona: «Así como la Iglesia hace la Eucaristía, así la Eucaristía hace la Iglesia». Detengámonos en ello. Deberíamos dar un par de vueltas a la intuición del obispo africano —lo digo seriamente, no es poca cosa—. Es decisivo situar la Eucaristía en su lugar. El hecho de captar su importancia nos remite a lo que el Concilio Vaticano II afirmó sobre ella: ni más ni menos, sostuvo que era «fuente y culmen» de la vida cristiana.

Dicho de otra manera, todo nace y deriva de la Eucaristía, pero también todo tiende y converge hacia ella. La Eucaristía, acción de gracias por excelencia, es el centro centrípeto y centrífugo —espero que se entienda— de la misión. Quizá suene extraño, pero es así: la Eucaristía es «el corazón de la Iglesia». Nosotros, cuando recibimos la Eucaristía, estamos llamados a ser aquello que comemos: signos de Cristo muerto y resucitado.

Todo esto debe trasladarse a nuestros planteamientos pastorales. Nuestro estilo misionero debe ser, pues, eucarístico. Es decir, debe ser festivo, comunitario, pacificador y esperanzado. Ciertamente. La liturgia de la Eucaristía, «el sacramento de los sacramentos», debe manifestar el impulso del Espíritu Santo en toda su amplitud. La Iglesia sabe hacer muchas más cosas que la Eucaristía, pero sin ella todo sería un mero acto humano.

Nosotros debemos prepararnos para vivir y recibir esta invitación: «ser Eucaristía», es decir, «ser pan partido». Sabemos que la desproporción entre lo que recibimos y nuestra pequeñez es inmensa; por eso somos todavía más conscientes de que el agradecimiento es lo más propio de un cristiano. Recibir la Eucaristía lo es todo. Ella despierta y consolida en nosotros la alegría de amarnos y de ser testigos del Reino. Esto pasa por conservar en nuestro corazón la presencia de Dios, pero también por llevar a cabo una obra transformadora, aunque sea tan solo con nuestra presencia. La felicidad de un misionero es sostener y desperar la felicidad de aquellos con quienes convive, y en este sentido «ser Eucaristía» lo facilita.

El cristianismo no puede ser únicamente una transmisión conceptual de ideas y teorías. Tampoco puede ser una presentación improvisada del Evangelio. La misión se realiza cara a cara. ¡Qué importante es una mirada, un gesto, un silencio! Priorizando la proximidad que da la buena amistad, la valentía de vivir las propias convicciones y la sencillez como la melodía que lo une todo, vivimos y nos convertimos en Eucaristía.

La fiesta de este año queda enmarcada por la visita apostólica que el papa León XIV está llevando a cabo estos días. Su figura no pasa desapercibida. Surgen algunos interrogantes en sectores de la sociedad más distantes —bienvenidos: las dudas ayudan a crecer—. Permitidme recordar que las figuras que lideran hoy tantos y tantos proyectos no pueden ser expresiones individuales ni individualistas. Los liderazgos colectivos, inclusivos y, al mismo tiempo, respetuosos con las personas y su libertad, son propios de quienes viven plenamente la Eucaristía.

El Papa también es misionero, no solo porque pueda ir de un lugar a otro, sino porque vive la Eucaristía. La misión necesita vivir injertada en la Eucaristía, la mesa de la hermandad, de la solidaridad y de la fraternidad.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

El Bisbat emet 700 certificats per tramitar la nacionalitat

El Bisbat de Lleida ha emès més de 700 certificats de baptisme des de l'octubre de 2022 arran de l'aplicació de la Llei de Memòria Democràtica, que facilita l'obtenció de la nacionalitat espanyola a descendents de migrants. En aquest temps s'han gestionat més de 2.500 peticions procedents majoritàriament d'Amèrica, especialment d'Argentina, però també de països com Cuba, Puerto Rico, Brasil, Estats Units, Xile o Colòmbia. Fins a l'octubre de 2025 —data en què finalitzà el termini per iniciar un expedient—, el Bisbat ha emès un total de 731 certificats de baptisme, amb una trentena més encara pendents de verificació, a banda de les noves sol·licituds entrades dins del termini legal.

El procés exigeix una verificació rigorosa. Els sol·licitants han d'aportar certificats oficials de naixement i matrimoni —propis, dels pares, avis i, si escau, besavis— en format electrònic original. Les sol·licituds es deneguen sovint per manca de documentació, impossibilitat d'acreditar el parentiu o inexistència del registre de baptisme. També s'han de-

tectat intents de frau, com documents falsificats o signatures manipulades, així com errors derivats del desconeixement territorial —com pensar que el Bisbat de Lleida abasta tota la província o inclou parròquies que actualment pertanyen a altres diòcesis.

Catalunya alça la mirada per rebre el papa Lleó XIV

El papa Lleó XIV ha iniciat aquest 6 de juny el seu viatge apostòlic a Espanya, que el portarà a visitar fins el dia 12 Madrid, Catalunya i les Illes Canàries. És la primera visita d'un pontífex a l'Estat en quinze anys i tindrà un marcat accent pas-

toral, social i cultural. Després de les primeres jornades a Madrid, amb trobades institucionals, una gran celebració del Corpus a la plaça de Cibeles i diversos actes amb joves i entitats socials, el Sant Pare arribarà el dimarts 9 de juny a Barcelona.

La visita a Catalunya se centrarà especialment en Barcelona i Montserrat. El Papa presidirà una vetlla de pregària a l'Estadi Olímpic Lluís Companys —on hi haurà presència de fidels de la diòcesi de Lleida—, visitarà la presó de Brians 1 i es desplaçarà fins a l'Abadia de Montserrat, on participarà en la pregària del Rosari. També és previst que beneeixi la torre de Jesucrist de la Sagrada Família, coincidint amb l'any del centenari de la mort d'Antoni Gaudí.

El viatge conclourà a les Canàries, amb etapes a Gran Canària i Tenerife, on Lleó XIV posarà el focus en la realitat migratòria i en l'acollida de les persones migrants arribades a l'arxipèlag.

La lleidatana Mar Pérez a la I Jornada Dona i Bíblia

Enguany se celebra el centenari de l'aparició del primer volum de la Bíblia de Montserrat. Aquesta efemèride, juntament amb el fet que el 2028 també es complirà un segle de la creació de la Fundació Bíblica Catalana, donen major relleu a la convocatòria de la I Jornada Dona i Bíblia per part de les Dones Biblistes Catalanes (DoBiCat). La Jornada s'ha

celebrat aquest 6 de juny al Seminari Conciliar de Barcelona, amb la participació, entre altres, de la lleidatana Mar Pérez, que ha participat en una taula rodona titulada «Jesús i les dones», al costat de M. Claustre Solé i Concepció Huerta. A banda de la taula rodona també hi ha hagut una ponència sobre «Dones i Terra promesa» a càrrec de Marisa Melero.

la JORNADA DOBICAT - DONES BIBLISTES CATALANES

DONA i BÍBLIA

Barcelona 6 de juny de 2026

Lloc: Seminari Conciliar de Barcelona, Carrer Diputació 231, Aula 1

Horari: de 9:30h a 14:00h

Inscripció prèvia fins a l'1 de juny a: dobicat.cat@gmail.com

Col·laboració: 10€ el dia de la jornada

Conferència: **DONES I TERRA PROMESA**
Taula rodona: **JESÚS I LES DONES**

... i eren moltes que el seguien (Lc. Mc. 15,41)

Un any del nomenament del bisbe Daniel Palau

Aquest 21 de maig s'ha complert el primer aniversari del nomenament de Mons. Daniel Palau Valero com a bisbe de Lleida, una notícia que el papa Lleó XIV va fer pública ara fa un any, poc després de la seva elecció, i que va ser rebuda amb esperança i il·lusió a la diòcesi lleidatana. Amb 52 anys en el moment del nomenament, Daniel Palau es convertia en un dels bisbes més joves de Catalunya i en el primer nomenament episcopal del nou pontífex a l'Estat espanyol.

La seva ordenació episcopal i presa de possessió va tenir lloc el 19 de juliol de 2025 a la Catedral Nova de Lleida, en una celebració multitudinària on, en la seva primera al·locució com a pastor de la diòcesi, va demanar «senzillesa, valentia i amistat» per caminar plegats com a Església.

Aquest primer any ha estat marcat per les primeres visites pastorals a parròquies, celebracions litúrgiques i trobades amb els diversos àmbits de la vida diocesana.

El nou bisbe ha volgut transmetre proximitat i esperit de diàleg, tot insistint en la necessitat d'una Església oberta, missionera i atenta als més vulnerables. També ha destacat sovint la importància d'acompanyar els joves, les famílies i les persones que viuen situacions de fragilitat social. Recentment, ha presidit la primera Assemblea Diocesana del seu ministeri episcopal.

Crida a l'escolta en la Pasqua del Malalt

La Casa de l'Església (Acadèmia Mariana) va acollir, el passat 14 de maig, la Jornada de la Pasqua del Malalt, una trobada dedicada a re-

flexionar sobre l'acompanyament pastoral a les persones malaltes i fràgils dins les comunitats parroquials. La jornada va reunir membres dels equips de Pastoral de la Salut i altres participants interessats en aprofundir en la cultura de la cura i la proximitat. L'acte va començar amb una pregària i va continuar amb la conferència «La cura en la Pastoral de la Salut», a càrrec de Mn. Joan Manel Bajo Llauredó, director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut de Catalunya, que va destacar la importància de l'escolta i del compromís comunitari envers les persones més vulnerables. La Pastoral de la Salut vol reforçar amb aquesta Jornada el compromís de les parròquies amb els malalts i persones fràgils.

Pelegrinatge jove pel Camino Lebaniego

La Delegació de Joves del Bisbat de Lleida engega aquest any una nova proposta, un pelegrinatge pel Camino Lebaniego (Santander, Cantàbria), un recorregut que connecta San Vicente de la Barquera amb el monestir de Santo Toribio de Liébana.

És una experiència que es desenvoluparà del 5 al 10 de juliol, amb vint places per posar a l'abast dels joves cristians de Llei-

da un pelegrinatge a l'estiu amb temps per a la pregària, la convivència i la celebració de la fe.

El preu de la inscripció és de 300 euros i es pot tramitar al correu electrònic esglesiajovelleida@gmail.com o al telèfon mòbil **600 770 456**.

Els mossens Manel Mercadé i Xavi Navarro seran els organitzadors i acompanyants del grup de joves.

REFLEXIONS

Preneu, això és el meu cos

A vui a l'Església celebrem la festa del Cos i de la Sang de Crist. Popularment, el Corpus.

A l'evangeli hem llegit unes paraules de Jesús que són el rerefons de la nostra festivitat. L'endemà d'haver multiplicat els pans per a tota una multitud, Jesús parla als jueus a la sinagoga de Cafarnaum i vol portar-los del menjar material a l'aliment espiritual: «*Jo soc el pa viu baixat del cel... Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia*». Els jueus discutiran entre ells per esbrinar com s'ho pot fer Jesús per donar el seu cos com a menjar.

Aquests dubtes els resoldrà Jesús el Dijous Sant en l'Últim Sopar quan va prendre el pa i el vi i, dita l'acció de gràcies, els passà als seus deixebles: «*Preneu, mengeu, això és el meu cos*». El mateix va fer amb el vi: «*Preneu, beveu, aquesta és la meua sang*». I afegí un encàrrec: «*Feu això en memòria meua*».

Des dels orígens, l'Església ha celebrat el memorial de Jesús els diumenges, en la Missa, la reunió festiva de la comunitat. Cal que sigui una veritable festa, una experiència que renovi i enforteixi la nostra fe.

Recordem els moments importants de la celebració:

Quan ens reunim amb alegria; cantem lloances a Déu; escoltem amb atenció les lectures bíbliques, singularment l'evangeli Paraula de Déu. Si tota la setmana, en la nostra societat, els mitjans de comunicació i la publicitat en general ens han fet arribar informacions molt diverses, sovint contradictòries, ara escoltem una veu diferent que ens guareix per dintre, el cap i el cor. Ens ensenya a viure amb més senzillesa i dignitat. Amb més esperança.

El sacerdot reclama la nostra atenció per la pregària eucarística: «*Amunt el cors*», «*Donem gràcies al Senyor, Déu nostre*». És bo, just i necessari agrair Déu per la vida, la creació, pel regal de Jesucrist. La vida no és sols treball, esforç i diversió. També és acció de gràcies i lloança al Pare. El temple s'ha convertit en el Cenacle on el sacerdot repeteix les paraules i gestos de Jesús, com en el Dijous Sant.

A mesura que avança la celebració, s'ha creat el clima adient: la comunió amb el Cos de Crist és decisiva. Sabent-nos germans, recitem junts el Parnostre i ens donem la pau i la cerquem per a tots. És el moment d'acollir Jesús en la nostra vida. Mengem el seu cos per identificar-nos amb Ell i deixar-nos treballar interiorment per l'Esperit.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1R 17,1-6 / SI 120 / Mt 5,1-12]. Tortosa: □ Dedicació de la Catedral. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Dimarts [1R 17,7-16 / SI 4 / Mt 5,13-16]. Sant Efreim (306-373), diaca siríac i dr. de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; sant Josep

d'Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna M. Taigi, mare de família.

10. ■ Dimecres [1R 18,20-39 / SI 15 / Mt 5,17-19]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dijous [Ac 11,21b-26;13,1-3 / SI 97 / Mt 10,7-13]. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alicia, vg. cistercenca.

12. □ Divendres [Dt 7,6-11 / SI 102 / 1Jo 4,7-16 / Mt 11,25-30]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Joan de Sahagún, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; santa M. Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel. de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858).

13. □ Dissabte [Is 61,9-11 / SI: 1S 2 / Lc 2,41-51]. Cor Immaculat de la

Benaurada Verge Maria; Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.

14. ■ Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ex 19,2-6a / SI 99 / Rm 5,6-11 / Mt 9,36-10,8]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

El Cos i la Sang de Crist (A)

COMENTARI

«La meva carn és un veritable menjar»

No ens pot estranyar que els jueus no entenguessin Jesús quan deia: *Jo soc el pa viu baixat del cel. Qui menja aquesta pa, viurà per sempre*. Entenien que havien de menjar el mateix Crist! *Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?*, diuen. Però Jesús ha parlat de la fe en ell, de rebre'l en l'Eucaristia, d'unir-nos a ell. Les paraules de Jesús són molt clares: *El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món*. Després ho repeteix: *Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia*. Només rebent Crist, només menjant el seu cos i la seva sang, com fem en l'Eucaristia, podem tenir vida i vida plena, vida que no s'esgota en aquest món sinó que ens porta també a la resurrecció. En definitiva, tots volem viure i volem viure per sempre. Doncs, Jesús és aquest aliment; no en tenim d'altre... Els jueus presumien que Déu els havia donat el manà. De fet això ho recorda la primera lectura, però ara Jesús diu que el seu cos i la seva sang *no són com el pa que van menjar els vostres pares; ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre*. De fet el manà era un aliment temporal, però no donava la vida plena. Però podem dir que era un signe de l'aliment que és el mateix Jesús. A més mostrava l'amor de Déu pel seu poble: *T'affligí fent-te passar fam però després l'alimentà amb el manà*. I més endavant insisteix: *Per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura i t'hi alimentava amb el manà*. Símbols de l'amor de Déu pel seu poble. Ara és el mateix Crist que se'ns dona en l'Eucaristia. I l'Eucaristia ens uneix amb Crist i entre tots nosaltres, perquè com diu sant Pau: *El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa*. L'Eucaristia és l'aliment de la nostra vida ara i sempre i ens fa viure en comunió amb els germans. Per això la divisió entre els cristians, entre els que combreguem el mateix Crist és un gran pecat contra el mateix Crist i contra la comunitat dels creients.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'affligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien.»

▶ Salm responsorial (147)

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, / i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel, els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,16-17)

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo soc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món.» Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer, aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés habló al pueblo diciendo: «Recuerda todo el camino que el Señor, tu Dios, te ha hecho recorrer estos cuarenta años por el desierto, para afligirte, para probarte y conocer lo que hay en tu corazón: si observas sus preceptos o no. Él te afligió, haciéndote pasar hambre, y después te alimentó con el maná, que tú no conocías ni conocieron tus padres, para hacerte reconocer que no solo de pan vive el hombre, sino que vive de todo cuanto sale de la boca de Dios.

No olvides al Señor, tu Dios, que te sacó de la tierra de Egipto, de la casa de esclavitud, que te hizo recorrer aquel desierto inmenso y terrible, con serpientes abrasadoras y alacranes, un sequeal sin una gota de agua, que sacó agua para ti de una roca de pedernal; que te alimentó en el desierto con un maná que no conocían tus padres.»

▶ Salmo responsorial (147)

R. *Glorifica al Señor, Jerusalén.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sión. / Que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,16-17)

Hermanos:

El cáliz de la bendición que bendecimos, ¿no es comunión de la sangre de Cristo? Y el pan que partimos, ¿no es comunión del cuerpo de Cristo? Porque el pan es uno, nosotros, siendo muchos, formamos un solo cuerpo, pues todos comemos del mismo pan.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los judíos: «Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne por la vida del mundo». Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede este darnos a comer su carne?».

Entonces Jesús les dijo: «En verdad, en verdad os digo: si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día. Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. Como el Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre, así del mismo modo, el que me come vivirá por mí. Este es el pan que ha bajado del cielo: no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre.»